

Een zachte komma
van de tijd

Een zachte komma van de tijd

Willy Troch

Schrijver:
Coverontwerp:
ISBN:
© <naam schrijver>

De weg naar een nieuw jaar

we wandelen een grens over
die niemand heeft getrokken
een denkbeeldige boog
waar tijd zich even verzamelt
als adem in de keel

het oude jaar valt niet weg
het wordt slechts dunner
een laag die zich losmaakt
zoals gedachten die we niet meer hoeven dragen
alles wat was blijft ergens liggen
maar niet langer in de weg

voor ons opent zich een pad
zonder vorm, zonder richting
zoals elke toekomst
een ruimte die pas bestaat
wanneer we er een stap in zetten

misschien is het nieuwe jaar
geen tijd maar een houding
het stille besluit
om opnieuw te durven kijken
naar wat we al dachten te kennen

en zo lopen we verder
niet om iets te vinden
maar om te blijven ontdekken
dat het leven zich telkens weer vernieuwt
in het simpele feit
dat wij erdoorheen bewegen

De onzichtbare overgang

We wandelen een grens over die niemand ooit heeft getrokken, een zachte verschuiving in de lucht die voelt als een denkbeeldige boog, een lichte kromming waarin de tijd zich even verzamelt voordat hij zich weer uitstrekt. Het is het soort grens dat niet vraagt om stil te staan of afscheid te nemen, maar die toch iets in ons raakt, zoals adem die even in de keel blijft hangen, alsof het lichaam zelf de overgang wil markeren. We stappen verder, niet omdat er iets verandert op het pad, maar omdat wij veranderen terwijl we het betreden.

Het oude jaar valt niet werkelijk weg; het verschuift slechts naar de achtergrond, wordt dunner, doorzichtig bijna, een laag die zachtjes van ons loskomt. Zoals gedachten die we ooit vasthielden alsof ze onmisbaar waren en die nu, zonder strijd, van ons wegdrijven. Wat was, blijft ergens liggen, niet als ballast maar als een stil archief van wat we hebben doorleefd. Het staat ons niet meer in de weg. Het is alleen nog een zacht geritsel in de verte, een herinnering die ons niet meer terugtrekt maar ons juist toestemming geeft om lichter te worden.

Voor ons opent zich een pad zonder contouren, zonder richtingaanwijzers, een strook ruimte waar de toekomst nog niets heeft ingevuld. Het landschap lijkt te wachten op onze voetstappen, alsof elke stap een vorm achterlaat die er eerder niet was. Zo ontstaat toekomst: niet als iets dat vooraf bestaat, maar als iets dat zich vormt in het moment waarop we erin durven te bewegen. Het is een uitnodiging die stil blijft, maar hardnekkig: ga maar, er is genoeg plaats voor alles wat je nog niet weet.

Misschien is het nieuwe jaar geen tijd die begint, maar een houding die we aannemen, een subtiele verschuiving in hoe we kijken en hoe we kiezen. Een stille beslissing om opnieuw te durven zien wat we dachten te kennen, om aandacht te geven aan wat te klein leek om op te merken en juist daarin het nieuwe te herkennen. Het is het besluit om niet te verwachten dat alles anders moet zijn, maar om op te merken dat wijzelf anders kunnen kijken, en dat daarin een wereld verscholen ligt die steeds opnieuw openklapt.

En zo lopen we verder, niet met het doel om iets te vinden dat ons nog ontbreekt, maar om te blijven ontdekken dat het leven zichzelf eindeloos vernieuwt in de manier waarop het zich aan ons toont. Elke bocht, elke ademtocht, elke gedachte die onderweg verandert, vertelt ons dat beweging het enige is dat echt bestaat. We bewegen door het jaar heen zoals water door een open stroom glijdt: zonder haast, maar onophoudelijk, steeds bereid om van vorm te veranderen. In die voortdurende beweging vinden we geen antwoorden, maar wel de geruststelling dat het leven zich laat leven, zolang wij bereid zijn om mee te gaan, stap na stap, in de richting die zich pas toont als we haar betreden.

Aan het einde van het jaar

tijd staat even stil
als een spiegel zonder oordeel

herinneringen ademen
worden lichter in het kijken

in elke grens tussen dagen
schuilt een nieuw begin

niet luid maar zacht
zoals inzicht dat langzaam opent

Wanneer de tijd zijn eigen vragen stelt

Aan het einde van het jaar, wanneer de dagen zich verzamelen tot een laatste zachte bundel licht, staat de tijd even tegenover ons, niet als een vijand, maar als een spiegel. Hij vraagt niet om verantwoording, alleen om aandacht. Om het stille besef dat wij voortdurend bewegen tussen wat was en wat nog niet in woorden bestaat.

We kijken terug naar de weg die we hebben gelopen, en merken hoe herinneringen niet vastliggen, maar ademen. Ze verschuiven, veranderen van kleur, worden helderder of zachter afhankelijk van hoe wij ze willen dragen. Zo leert de tijd ons dat verleden geen afgesloten kamer is, maar een landschap dat we telkens opnieuw betreden.

In de drempel tussen twee jaren ontdekken we iets eenvoudigs en tegelijk ongrijpbaars: dat elk moment zowel een einde als een begin is. Dat niets volledig afgerond hoeft te zijn om betekenis te krijgen. En dat het nieuwe jaar niet wacht op grote voornemens, maar op onze bereidheid om weer aandachtig te leven.

Misschien ligt daar de ware beweging van de tijd: in het steeds opnieuw leren zien.

In het besef dat we niet alleen verdergaan ondanks wat er gebeurde, maar juist met alles wat ons gevormd heeft.

Moge het nieuwe jaar ons zachtjes herinneren dat verandering niet altijd luid spreekt; soms is het slechts een andere manier van kijken, een opening van binnenuit.

En mogen we de tijd niet langer beschouwen als iets dat we verliezen, maar als een bondgenoot die ons, in zijn stille ritme, telkens opnieuw naar inzicht leidt.

Eerste vriestijd

de eerste vorst legt een zachte glans
over gras en takken
alsof de ochtend iets wil bewaren
dat nog niet uitgesproken is

onze adem ontmoet elkaar in bleke wolkjes
kort zwevend tussen jou en mij
en in dat stille witte midden
voelt het alsof de wereld even stilstaat

je hand in de mijne
warmt alles op wat kou probeert te raken
en terwijl het landschap verstilt
weet ik dat deze frisse ochtend
ons iets zachts heeft gegeven
dat langer duurt dan het ijs

Waar de ochtend ons vindt

De eerste vorst legt een zachte glans over gras en takken, een tedere aanraking die het landschap met een zilveren huid bekleedt, alsof de ochtend iets wil bewaren dat nog niet uitgesproken is. Er hangt een stilte die gevuld is met verwachting, met het zachte kloppen van een dag die nog moet beginnen, en de wereld lijkt te fluisteren dat alles even mag vertragen.

Onze adem komt elkaar tegen in bleke wolkjes, klein en vluchtig, maar toch tastbaar in de koude lucht, zwevend tussen jou en mij als stille boodschappers van iets dat geen vaste vorm nodig heeft om waar te zijn. In dat ijle midden voel ik hoe de wereld een ogenblik stil durft te staan, alsof de tijd onze aanwezigheid herkent en zich gewillig laat vasthouden.

Je hand glijdt in de mijne en de warmte die je me geeft reikt dieper dan huid en kou, alsof je mijn winter hervormt, alsof je met één beweging alle plekken aanraakt waar de kilte zich had verstopt. Je vingers rusten tegen de mijne met een vanzelfsprekendheid die me telkens verrast, alsof onze handen elkaar al kenden voordat wij dat deden.

Om ons heen komt het landschap tot rust, gewiegd door de zachte stilte van de ochtend, en de lucht ruikt naar belofte, naar iets dat pas net begonnen is. Terwijl de vorst nog glinstert op de velden, weet ik dat deze dag ons iets schenkt dat langer duurt dan het ijs, een stil en helder gevoel dat je bij me blijft, niet alleen hier in deze bevroren wereld, maar in alles wat daarna komt, iets dat zacht en aanwezig blijft, als de lichte gloed van de ochtend die ons vond en ons even liet geloven dat de kou niets kan raken wanneer jij mijn hand vasthoudt.

De geur van vallende bladeren

de dag begint als een ademtocht
licht schuurt langs de randen van de bomen
hun kruinen breken los
in roest en geel en koper

iets in de lucht is oud
een geur van nat hout
van aarde die zich sluit
rond wortels die niets meer willen dragen

je wandelt zonder haast
alsof de wereld zichzelf herschrijft
bij elke stap die je zet
en je weet
dit is geen sterven
maar het oefenen van loslaten

Oefening in loslaten

De dag begint als een ademtocht die nog niet weet of hij diep genoeg zal zijn, een trage opening van het licht dat langs de randen van de bomen schuurt en hun silhouetten voorzichtig aftast, alsof het wil nagaan wat er nog blijft staan en wat zich al heeft losgemaakt. In de kruinen breekt iets open, roest en geel en koper vallen uiteen in stille fragmenten, bladeren die niet vallen maar zich laten zakken, overtuigd van hun eigen timing. Het licht is zacht maar onverbiddelijk, het laat niets ongezien en toch lijkt het alles te vergeven, alsof het begrijpt dat dit het seizoen is waarin kleuren zich terugtrekken uit zichzelf.

Iets in de lucht is oud, niet versleten maar doorleefd, een geur van nat hout die zich mengt met aarde die zich sluit rond wortels die niets meer willen dragen. De grond ademt zwaar en diep, alsof hij moe is van het vasthouden, alsof hij eindelijk mag rusten nadat hij een jaar lang gewicht heeft getolereerd. Onder je voeten veert de bodem nauwelijks mee, hij accepteert je stap zonder belofte, zonder weerstand, enkel als een feit dat zich voltrekt. Dit is geen plek van groei, maar van herinnering, waar alles wat was nog even mag blijven voordat het verdwijnt.

Je wandelt zonder haast, niet omdat de tijd ruim is, maar omdat versnellen hier zinloos zou zijn. Het pad ontvouwt zich alsof de wereld zichzelf herschrijft bij elke stap die je zet, zinnen herschikt, betekenissen verschuift, zonder uitleg of waarschuwing. Je voelt hoe je lichaam meebeweegt met het landschap, hoe je adem zich aanpast aan de stilte, hoe je gedachten dunner worden, minder scherp omlijnd. Er is niets dat je moet bereiken, geen eindpunt dat je vooruit trekt, alleen dit voortgaan, dit aanwezig zijn in een overgang die geen naam nodig heeft.

En ergens, tussen het ritselen van bladeren en het zachte kraken van takken die hun spanning verliezen, weet je het ineens zonder het te hoeven denken. Dit is geen sterven, geen einde dat iets afneemt of afsluit. Het is het oefenen van loslaten, een aandachtige handeling waarin niets wordt weggegooid, maar alles wordt teruggegeven aan wat het al was. Je laat niet vallen, je laat gaan, en in die beweging blijft er onverwacht veel over.